

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У 9109/10 (2009)
30.11.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из Н.П., Улица ... , изјављеној против решења Жалбене комисије Владе бр. ... од ... године, у правној ствари престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 30.11.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе бр. ... од ... године.

Образложење

Оспореним решењем усвојен је предлог управног инспектора Министарства за државну управу и локалну самоуправу бр. ... од ... године, поништено решење управника Окружног затвора у Н.П. бр. ... од ... године, и предмет враћен првостпеном органу – Министарству правде, Управи за извршење заводских санкција, Окружном затвору у Н.П. на поновни поступак.

Тужбом поднетом Врховном суду Србије дана 14.05.2009. године, која је била заведена код тог суда под бројем У. 3614/09, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. Наводи да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије, али да је тужени орган игнорисао примедбе суда и поновио све раније учињене повреде правила поступка.

Нова незаконитост, у односу на раније решење, је у ставу 2. диспозитива по којем се предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак, а својеврсни апсурд је обавештење које је тим поводом управник Окружног затвора у Н.П. доставио тужиоцу. С тога предлаже да се тужба уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, Управни суд, је 01.01.2010. године, сагласно одредбама члана 29. став 1. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09), преузео нерешене предмете управних спорова покренутих пред Врховним судом Србије до 31.12.2009. године, је нашао да је тужба основана.

Из списка ове управне ствари и образложења оспореног решења се види да је тужени орган, у поступку извршења пресуде Врховног суда Србије У. 10301/07 од 03.12.2008. године, поништио решење управника Окружног затвора у Н.П. којим је тужилац засновао радни однос у Управи за извршење заводских санкција – Окружном затвору у Н.П. на неодређено време, на радном месту домара у служби за опште послове. Решење је поништено по основу службеног надзора, на предлог управног инспектора Министарства за државну управу и локалну самоуправу, због погрешне примене материјалног права – Закона о радним односима у државним органима, уместо Закона о државним службеницима, приликом доношења одлуке о заснивању радног односа тужиоца.

Међутим, тужени орган се у образложењу оспореног решења није правилно позвао на одредбу Закона о општем управном поступку на основу које је донео одлуку у овој управној ствари, будући да се ради о поништају решења које је постало коначно и правноснажно у управном поступку, па се такво решење може поништити или укинути само коришћењем ванредних правних средстава. Наиме, у образложењу оспореног решења се наводи да је Жалбена комисија Владе – Веће одлучило као у тачки 1. изреке решења, сагласно чл. 232. ст. 2. Закона о општем управном поступку, који се односи на одлучивање другостепеног органа у поступку решавања по жалби изјављеној против решења првостепеног органа. Надаље, тужени и одлуку у тачки 2. диспозитива оспореног решења такође заснива на одредби чл. 232. ст. 2. Закона о општем управном поступку и предмет враћа првостепеном органу на поновно одлучивање, као да је у питању одлучивање другостепеног органа по жалби изјављеној против првостепеног решења.

Поступајући на наведени начин, тужени орган је поступио противно правном схватању и примедбама Врховног суда Србије и повредио правила управног поступка од битног

утицаја на решење ове управне ствари, будући да је оспорено решење, и поред тога што је постало правноснажно, поништио применом прописа који се односе на одлучивање по редовном правном средству – жалби, која није изјављена. При том је у уводу решења навео да решење доноси поступајући по предлогу управног инспектора из чл. 175. ст. 3. Закона о државним службеницима, којим је прописано да управни инспектор може жалбеним комисијама предложити да по основу службеног надзора пониште или укину незаконита коначна решења којима је одлучено о неком праву или дужности државног службеника. Дакле, реч је о коначним решењима и о ванредном правном средству – поништавање и укидање по основу службеног надзора из чл. 253. Закона о општем управном поступку, који је једино могао да се примени у овом случају, под условом да су испуњени законом прописани услови у погледу рокова и разлога за покретање поступка.

Одредбом члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), чијим је ступањем на снагу престао да важи Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), прописано је да ће се поступци по тужбама поднетим до дана ступања на снагу овог Закона окончати пред Управним судом по правилима поступка која су важила до дана ступања на снагу овог закона.

Стога је Управни суд, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, тужбу уважио и оспорено решење поништио, одлучујући као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима, ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 30.11.2010. године, 9 У 9109/10 (2009)

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић